

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

In Passionem D.N. Iesv Christi Homeliae quinquaginta sex, Theoremata
viginti octo, totidemque sermones. In Monotesseron Praeterea Eivsdem
Passionis Dominicae, iuxta Euangelistarum & historiae fidem, Elucidatio.
Conciones ad Haec Paraeneticae in praecipuis anni & Sanctorum
festiuitatibus habitae

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.XXVIII

Iesus quam impiè mendaciterqúe fuerit accusatus & infamatus coram
pilato.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47113](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47113)

Virtutes quæ
excellenter
in Christo
fuerint.

Humilitas
Christi quæ
fuerit pro-
funda.

Patientia
Christi quæ
fuerit.

gruit sapientiæ) in eodem cumulatiu non solum summum, nulliq; mor-
lium comprehensibilem obtinent gradum, verum etiam in eo, vtpote vno
verò Deo sunt exemplares, æternæ infinitæ causæ formales, originesq; om-
nium virtutum, quæ in rationabilibus possunt inueniri creaturis. Quæ
modum autem nemo potest metiri, quantum intersit spatij à cælo in terram,
nisi primum nouerit quantum à terra distet cælum: ita nullus potest emeti-
quam profunda Christi fuerit humilitas, nisi ante didicerit, eiusdem digni-
tatis quam sit sublimis. Porro eius dignitatem capiet nemo, nisi comprehendat
quoq; altitudinem diuinæ maiestatis: quæ cum omnibus sit admirabilis, co-
prehensibilis nulli, nullus enim eam potest intellectus inuestigare: sequitur
humilitatis eius profunditatem æquæ à nullo posse intelligi. Hoc idem simi-
li modo circa patientiam eius deducitur. Siquidem iniuria quam Christus
sinit, nunquam satis rectè potest estimari, nisi ante expendatur intelligat
turq; eius innocentia, bonitas, iustitia, beniuolentia, mansuetudinis, sa-
nitatis, beneficentia, gratuita dilectionis, diuinæq; in ipso maiestatis mag-
tudo, propter quæ singula, iniquior maiorq; seipia efficitur contumelia que
uis Christo illata. Hoc modo de omnibus est sentiendum virtutibus Christi.
Quare non immeritò neq; incongruè dictum est: Virtus quæ nunquam
potest laudari, accusatur, &c.

*Iesus quam impiè mendaciterq; fuerit accusatus & infamatus
coram Pilato.*

Partis alte-
rius Argu-
menti expli-
catio.

Psal. 150.

ITaque licet tam præclara, tamq; immensa fuerit virtus Christi, ve-
quam satis, quod dixi, etiam si creaturæ omnes suas adhibeant vires, posse
laudari: hæc tamen non modo laudata, neq; honorata est, ab ijs præclari-
quibus præcipitur in vltimo Psalmo, dicente Propheta: *Laudate Dominum
virtutibus eius, laudate eum secundum multitudinem magnitudinis eius: sed est
criminum, iniquitatum, pessimorumq; excessuum tam cõtra diuinam, quam
contra humanam, puta imperialem maiestatem, in leges cum diuinis
humanas, aduersus veritatem & communem reipublicæ tranquillitatem
cusatus & perinde infamatus, licet non minus fide atq; mendaciter, ac si quis
piam fuisset è turba sceleratissimus. Quod vt euidentius fiat manifestum
partim ex Euangelistis, partim ex scripturis alijs non spernendis, ceu in
summam perstringenda sunt, quibus Dominum Iesum impij accusauerunt,
simul ei & mortem inferrent, & famam tollerent.*

Famam quo-
modo Chri-
sto ludæi au-
ferre conati
sunt.

Ioan. 9.

Matth. 13.

Mariam &
Ioseph de
nobilissima
stirpe geni-
tos fuisse.

Et primum quidem in famam eius debacchantes, conati sunt ei (qui de Spi-
ritu sancto conceptus, & de purissima virgine fuerat natus) spurij maculas
inferre, velut ei qui ex fornicatione esset natus. Eam ob rem dicebant: *Hoc
autem nescimus vnde sit, quasi incerto natum patre atq; ignoto, cum non pos-
sunt ignorare Ioseph coniugem esse Mariæ, cuius potius dixissent filium, et
alioqui falsè, si nolissent eum Dei filium confiteri, nisi mallet iniquè
mandi quærere occasiones. Deinde criminabantur carpentatrici, hoc est
Mariæ filium, non solum quod illegitimus, sed etiam quod ex vili & ignobili
natus foret matre. Quorum vtrunq; erat falsissimum. Nam in terris secun-
dum carnem non habuit patrem. Mater quoq; eius iuxta ac nutritius pater
Ioseph, Mariæ castissimus sponsus, de nobilissima, dignissima sanctissima
stirpe*

stirpe erant geniti, vnde ex matre nequaquam fuit vilis, sed valde nobilis: nec ex Patre illegitimo natus, sed ex patre Deo, Dei vtpote filius, genitus, Patri coaeternus. Accusabant eum quod cum faber esset lignarius, & vili proge- nie ortus regium ambiret & honorem & nomen: tamen non ignorarent pessimi calumniatores, cum à turba quasitus fuisset constituendus in regem, eum fugiendo, se abscondisse: vtpote qui (vt saepe testabatur) non dominari, sed ministrari ac pati venerat. Accusabant quoque ipsum sabbatorum esse violatore, cum tamen ipse & creator temporis esset & sanctificator. Ei namque omne tempus seruit, & ob memoriam sanctorum operum eius, tempus sanctitatem ab eo recipiens, veneratione dignum efficitur. Inde calumniati sunt quoque, ipsum legis esse destructorem, & ab obedientia, quae Deo in primis tanquam legislatori, deinde hominibus quoque ceu vicariis eiusdem, fieri debet, abductorem: item seductorem populi ac peruersorem, Romani imperij hostem, Casari non subditum, factiosum, seditiosum, turbatorem pacis: & qui innocentium paruulorum mox natus, necis tam causam quam occasionem dedisset. Hoc modo Christum accusabant mentientes coram homine pagano & Romano iudice Pilato, cum tantum abesset à Christo legis destructio, vt solus ipse legem (quam testante Petro, neque illi, neque patres eorum, quantumlibet zelosi, potuerunt portare) vsque ad vltimum apicem, omnem compleuerit. Aded fuit obediens, vt per obedientiam eius iustificati sint sancti, peccatores Deo reconciliati: & ipse sit dux verus & doctor aeternae pacis, qui ingressurus mundum, non nisi in pace temporum voluit nasci, quo se pacis autorem venisse manifestaret, qui discordiae & inimicitiarum causas tolleretur. Siquidem ipse pax nostra, soluens inimicitias in carne, faciens vtraque vnum, pacificans per sanguinem suum, teste Apostolo, siue ea quae in terris, siue ea quae in caelis sunt. Aded vero subditus erat Romano imperio, vt sub huius obedientia, scilicet parendo Casaris edicto, in alieno solo pauper & peregrinus voluerit nasci. Praedictis omnibus addiderunt, accusantes eum blasphemiae, puta quod filium Dei se nominauerit, secundum legem propterea interficiendus. Caeterum quam alienus ab hac culpa (vt caeteris omnibus) Christus fuerit, supernacaneum est respondere: quandoquidem ipse reuera filius Dei, blasphemantium Iudaeorum iniuriam in se non modo sustinuit, verum etiam Patri pro contumelia blasphemantium tum Iudaeorum, tum gentium satisfaciens, honorem restituit Deo, quantum neque sanctorum neque Angelorum aliquis, imò quantum nemo alius exhibere potuit. Postremo nitebantur eum, quo magis & maleficus crederetur, infamare. Nam virtutum operum eius, claritatem signorum, potestatem verborum & caetera, quae hominis naturam atque potentiam excedunt, cum diuinitati debuissent ascribere, virtuti tribuerunt principis daemoniorum, & pacto, quod cum illis Christum habere mentiebantur. *In principe, inquit, daemoniorum, Beelzebub scilicet, eijci demonia.* Et quia secreta eis cordium suorum reuelauerat aiunt: *Daemonium habet.* Age nunc o anima deuota, eum appellant maleficum, eum accusant pacti cum daemonibus, qui secundum naturam humanam plenus erat Spiritu sancto, secundum diuinam verò tam à se quam à Patre, coessentialiter consubstantialiterque procedit Spiritus sanctus. Itaque Iesus Dei filius, cum vtroque eiusdem naturae, eiusdem est substantiae Deus. Porro quod artis magi-

Accusatio-
 nes Iudaeorum
 iniquae con-
 tra Iesum
 quae fuerint.
 Ioan. 6.
 Matth. 12.

Actor. 15.
 Legem om-
 nem quam
 perfecte Ie-
 sus cõpleuit.

Obedientia
 Iesu quanta.
 Ephes. 2.
 Col. 1.

Blasphemiae
 crimen quã
 longè fuerit
 à Christo.

Iesus quam
 impie à Iu-
 daeis fuerit
 infamatus.

Matth. 12.
 Lucae 11.
 Ioan. 10.

Artis magi-
cæ Christi
ab impijs in
simularum
fuit.

Miracula
Christi &
sanctorum
eius cur ab
infidelibus
magicæ arti
ascripserint

Accusatores
Christi quâ
quam secle-
rati fuerint
homines.

Psalm. 69.

Patientia
Christi ma-
gna.

ca Christum in simulauerint impij Iudæi, videre licet ex Legenda (vt vocant)
maiori sanctæ Cecilie, ex epistola etiam Pontij Pilati, missa ad Cæsarem.
Huius autem epistolæ meminit Eusebius in sua Ecclesiastica historia, cuius par-
ter in gestis Apostolorum Petri & Pauli mentio fit. Inde enim apud omnes
paganos suspicio hæc generalis emanauit, quod magicis artibus imbuerentur
Christiani, quibus tanquam mirabilibus signis præstigijsq; mentes ho-
minum dementarent. Testantur hoc ybique quæ de sanctis martyribus acta
leguntur, quantum de maleficijs fuerint falso suspecti, quod haud dubium
ex iniquissimis Iudæis ortum constat, qui Christianorum caput, hoc est, ip-
sum Christum, operari miracula per diabolum calumniabantur. Hæc enim
ex potentissimis diaboli machinationibus vna fuit, vt opera mirabilia vir-
tutesq; signorum siue per Christum ea, siue per eius membra (virtute tam
nominis Christi) fierent, quæ testari alioqui sanam fidei doctrinam peo-
rant, eiusdemq; veritatem comprobare, ipse diabolus, contra ad fidei im-
pugnationem saluandorumq; impedimentum ea peruertit. Nam quod diu-
na erat virtutis, credi faciebat magicæ fuisse artis. Inde fiebat vt marty-
rum tolerantia supra naturam mirabilis, victorijsq; pœnarum insuperabi-
lis, aded de maleficijs redderetur labe suspecta infamataq; ue, vt non solum
fidem suscipiendam tyranni colla non submitterent, verum etiam duplici
odio, puta Christiani & magici nominis, exterminare eam festinarent.
Quicquid enim gloriosum, quicquid supra naturam faciebant Sancti, quo-
quid stupendum aut mirabile patiebantur, hoc à paganis magicæ arti as-
scribatur, diabolo id suggerente, ne ex miraculis diuinam virtutem in-
telligentes, simul & idola contemnerent, & Christum adorarent. Quocir-
ca fructus crucis in multis hac infamia iniquè per diabolum & organa eius,
id est, Iudæos respersus, impediatur. Erat autem in lege Iudæorum male-
ficijs crimen morti obnoxium. Quocirca eo vehementius varijs accusatio-
nibus instabant Iudæi contra Christum, vt multis compositis, facilius quel-
cupiebant, apud Pilatum obinerent. Deceuerant enim Christum non quo-
cunq; mortis genere perdere, sed vt crudelissimo, ita & ignominiosissimo
perderetur, quo famam iuxta ac vitam amitteret, satagebant. Vt verò ac-
cusationum harum iniuria magis eluceat, videndum accusatores ij qui sunt,
aut quo schemate iustitiæ emineant, qui Christi innocentiam infamare ac-
cusareq; præsumunt. Vt supra iam semel recensiti sunt, hi sunt hæretici, he-
moniaci, pharisæi & hypocritæ, proditores, falsarij, homicidæ, in dolo
verum dicere debent) Deicidæ, morte propterea gentes millies digni: qui die
nocturnq; scrutati fuerant iniquitates, vt quibus dolis, quibus mendacijs, qui-
bus simulationibus & Christi innocentiam infamarent, & eiusdem vitam
tollerent, ipsiq; nihilominus sub vmbra simulatæ iustitiæ propriam male-
tiam celarent. Vbi profectò magna Christi patientia elucet, qui tam iniquis
accusatoribus quam falsis criminationibus nihil respondit, cum omnem il-
lorum potuisset excogitaram malitiam, conspiratumq; concilium denudare,
in se malignantes, mutuos efficere, & confidentes superbientesq; in mendacijs
suis confutare. Sed sciebat tempus esse modo patiendi.

Preca-

Precatio pro patientia in aduersis.

Plissime Domine Iesu Christe, da nobis hanc patientiam, vt detrahentium, obloquentium, obiurgantiumq; tam linguas quam iudicia equanimiter sustineamus, & neminem nos iudicantes, de omnibus sincere pieq; sentiamus, qui sis in secula benedictus, Amen.

DE CHRISTI ACCUSATIONE ET ACCUSATIONIS MODO. Theorema XIII.

ARGVMENTVM.

Iudex vniuersorum, stans ante iudicem audiendus atq; discutiendus, contra iudicij formam tractatur.

IESUS UT SIT REVERA IUDEX VIVORVM & MORTUORVM. Concio XIII.

Hic articulus ex præcedenti oritur, cuius argumentum (vt auditis) duas res vè partes habet. Nam paucis multa indicans, dicit primum Christum iudicem vniuersorum, deinde (quod lamentabile est) iudicandum stare ante iudicem, tertio contra formam iudicij tractari. Prima huius argumenti pars, quod Christus sit iudex viuorum ac mortuorum, nemo ignorat aut dubitat. Sæpenumero enim hac de re testatur ipse Christus, quomodo visuri sint homines filium hominis venientem in nubibus cum potestate magna & maiestate: & quomodo aliquos ad dexteram vt oves, alios ad sinistram vt hædos locaturus sit: quomodo deniq; eos qui secum in tentationibus perferarunt, quiq; omnia propter se reliquerunt, sedentes secum faciet in illo iudicio, iudicantes duodecim tribus Israel. Quomodo præterea cum ihs qui opera non habuerunt misericordiæ, disceptabit, quomodo vè eos maledicet, quomodoq; eos qui habent, laudabit & benedicet, & huiusmodi multa: vnde certissimum est, Christum Dominum nostrum iudicem esse viuorum ac mortuorum: quandoquidem in domo stans Caiphe, in concilio iudicandus, non diffitebatur de se dicere, quod amodò essent visuri filium hominis sedentem à dextris virtutis Dei, & venientem in nubibus cæli.

Verùm, secunda pars quod ante iudicem stet accusatus & discutiendus, in proximo est sermone superiori tractatum.

Iesus iudex vniuersorum vti contra formam iudicij tractetur indicandus.

Dvabus prædicti argumenti prioribus partibus relictis, tertiam excutiamus: quæ fuit, Christum iudicem contra iudicij formam tractari. Itaque contempletur iam quælibet anima deuota, quomodo iudex viuorum & mortuorum, iudex inquam omnium iudicium, cui subiecti sunt qui alteri nemini subijciuntur, quem pauere habent qui neminem alium timeant, cui rationem sunt reddituri omnes, qui modo iudicant: quomodo inquam contra iudicij formam tractatur iudicandus, iudex inquam ille, cuius oculis nihil absconditur, cuius sapientiam nil latet, cuius ditioni nihil est